

příběhy od kamenné brány

cesta poutníka krajinami jarohněvic, mysli a srdce

Bylo nebylo... mlhou zahalená Jistota nepřeje si odhalit vše úrovním, které nejsou schopny pojmout vše, co je v příběhu Kamenné brány obsaženo. Hrubší úrovně mysli mohou napomáhat při počátečním naladění, pak předají péči o poutníka pocitům, které ještě slova s vypětím sil dokáží zachytit. A pak...

s láskou věnováno tvůrci obnovené vzpomínky prostoru kamenné brány
a dalším dvanácti, kteří se zde sešli v pravý čas

křížem krážem

noha za nohou rozvázně se sune
myšlenka za myšlenkou v závěsu
síto Rozumu Tu pustím tu ne
rytmus kroků i tepu měněný bez hlesu

křížem je místo protnuto
krážem přes kříž můžeš jít
pátrači může být v mžiku sepnuto
projde-li vědomý sítem síť

průzračná zkouška otázka prostá
kdo jsi kudy a kdy chceš jít?
marné je spěchat či počítat do sta
marné je bát se anebo chtít

křížem proměnit do jednoho bodu
krážem do téhož sbalit všechny světy
ztratit já a zachytit mžik Já zrodu
Já Tady Teď
Věčnost zdobená tisícilistými květy

V době přestávky jsem se odpoutal od naší třináctičlenné skupiny a zahleděl se z okna na prostranství poseté kameny malými i obrovskými. A na nevelkém návrší Ona.

V podvečer se většina z nás, celkem nás bylo třináct, sešla mezi kameny a vyslechli jsme příběh tohoto magického prostoru, jeho nejvýznamnějších součástí, jeho pravidel, jeho původců, zdrojů, smyslů i cílů. Zdrojů... síla místa pramení z části v tomto čase ze všeho, z čeho je tvořen, ale nejen. Něco, možná většina, vedla mé myšlenky do míst, kde se ztrácejí a mění se v obrazy, výjevy. Zkoušel jsem najít slova pro obrazy, ale nepovedlo se mi to. Tolik lidí pohromadě a výklad samotného tvůrce Adama mnoho prostoru nacítění neposkytly. Velmi ochotně se o rozptýlení postarala také nepočítaná hejna malých drobných komárů, nenápadných a velmi urputných strážců mnohých zdejších tajemství.

Po noci v příjemně vyladěném prostředí alchymistické dílny maskované za rekonstruovaný havířský dům mě ráno zastihlo v polovině cesty malé rafiky mezi šestkou a sedmičkou. Krásný čas pro návštěvu místa, kde i jeden může být příliš. Jdu k Ní.

Hned u kraje odkládám boty. Bosé nohy stírající kapky rosy se stávají čtenářkami jemných svitků, které se otiskují na chodidla. Tento způsob předávání zpráv je starý jako Matička Země, námi zapomenutý a s úžasem objevený mnohými cestami léčebných i rituálních postupů.

Jsem si vědom své výhody, že si řadu věcí z včerejšího Adamova vyprávění nepamatuji. Mysl tedy bez potíží ustupuje do pozadí. Kroky mě vedou přes jižní kámen k Ženě a Muži. Vnímám přání ztišit se natolik, abych zaslechl jejich hovor. Hovor tak tichý, jak jej spolu beze slov vedou dva symboly vzájemně se doplňujících energií. Ona vyšší – nositelka intuice a vhledů v toku zdánlivě všedních a vždy přirozených událostí, On nižší – tvůrce stability a opory.

vyznání

dívám se Ti do očí, Ženo
ten pohled, Muži, znám
vidím v nich nejvzácnější věno
co mám, to ráda odevzdám

dívám se Ti do očí, Muži
rád se, Ženo, potkávám
voním náručí rudých růží
omámen láskou Tebe-keř zalévám

díváme se sobě do srdcí
točíme se spolu bez hnutí
kolem nás potomci i předci
pečujeme o partnerská vzplanutí

V radosti nad jejich souzněním jsem kolem kamenného stolu odváděn na kraj Labyrintu. Cestou se zastavuji a s údivem sleduji, jak se mi nedaří postavit se do linie jih-sever a ujít tak pár kroků. Ona a schody k Ní vedoucí jsou směřováni na starý jih – jih dávné doby, lišící se od současného. Vedení mě stále strhává do linie Její osy, do středu schodů, do starého jihu.

Spirálová cesta jemně pulsuje a vibruje, jako když lehce cvrnknu do povoleného hodinového péra ve starém strojku. Jsem nabádán, abych toto péro, ukotvené menším vstupním obeliskem a ve středu pak mohutnějším bratrem, velmi pečlivě natáhl a využil jeho sílu. Je nezbytná pro průchod skrze Ni.

labyrint

točená cesta podmínkou pro přístup k bráně
ladička mysli a příprava síly
cestou ku středu se v pokoře blíží k sobě dlaně
v uvolnění vedou krev dřív křečí ztuhlé žíly

kroky jsou napínáním tětivy katapultu
jenž schopnost má střílet zpátky i tam
krok za krokem zbavuje poutníka egokultu
v prostotě zůstává a s ním plynoucí prám

Než položím poprvé nohu do labyrintu, bleskne mi hlavou útržek vzpomínky na Adamovo vyprávění o rozdílnosti přístupu mužů a žen.

Muži nejčastěji kráčí po cestě vytvořené hranicemi zatočené spirály. Ženy bosky vystoupí na kameny tvořící spirálu a jdou „po hřebeni“.

labyrintem mužskou cestou

středem stezky lemované kamennými boky
tíha vstupu, tvoření výdutě v časoprostoru
tempo snadné a přesné, jak v kalendáři roky
krok za krokem navštívit středohoru

častý pohled směrem k středu
na dosah a přece kruhem cesta zbývá
trpělivost – příležitost vhledu
na přípravu duše brána se z dálky dívá

labyrintem ženskou cestou

bosá noha tančit se chystá
kamennou cestou s nadhledem
levá pravá, melodie čistá
nejčistší intuice nohy povede

nerovnost cesty odevzdání brání
pozornost poutá tu díra, tu hřeben přiostržený
nakonec v dobré obrátí se zdání
objetím středu končí cesta ženy

Touha se jako květ na slunci rozevívá do plné krásy.

„Kdy už vstoupím do té brány!“

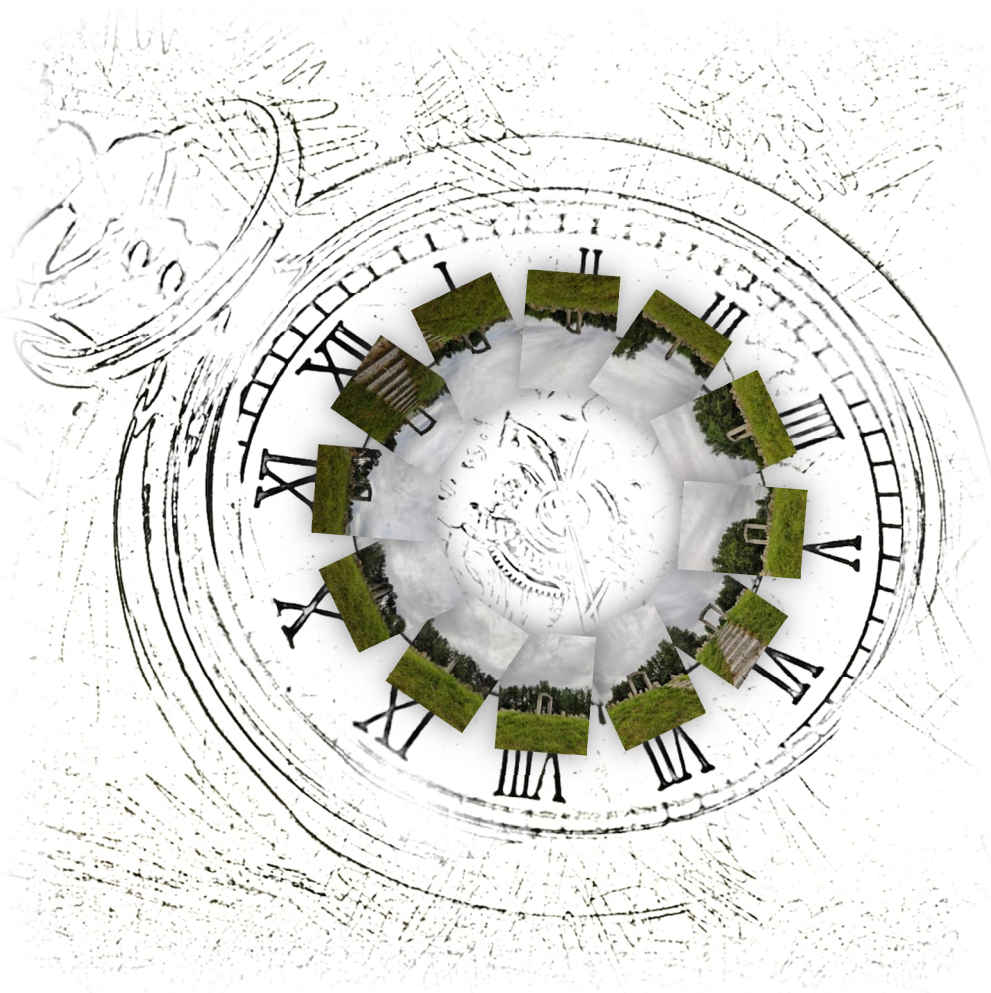
Ale Touha není sama, za ruku se drží s Pokorou, která jde vždy krůček za ní.

„Počkej, nespěchej.“

Pokora trochu Touhu brzdí, trochu ji povzbuzuje k setkání s Jistotou.

Brána se s každým nedočkavě rozvážným krokem přibližuje. Jistota sílí. Než se noha dotkne schodů vedoucích k bráně, musím projít kruhem. Je z dvanácti kamenů-patronů zvěrokruhu v podobě dnes nejobvyklejší – dvanácti znamení.

V tom... Je to tu. Touha s Pokorou a Jistotou se dává do tance. Pár neslyšných tónů a vstupuje Mír neustále znovu a znovu se mění v nepojmenovatelné. Láska, snad, Bůh, možná, Vyšší princip, třeba, Stvořitel, budiž, Tvořitel, jistě... Není ale nikoho, komu by na tom záleželo.

třináctý

v kolotoči znamení
znamení se znamenitě točí
točí se počátkem kruhu k prameni
pramení i končí pod obočím

oko pozorné po obloze krouží
krouží v Kruzích, Vesmírech a v Časech
v Časech nechává duši toužit
toužit po svobodě ve splývavých vlasech

kruh archetypů z hvězd
kolik měsíců, hodin, tolik v něm bytostí
žádnou nelze z nebe snést
síla jejich vnáší k nám zkoušky, ústrky, milosti

kde je ten, co po dvanáctce chodí
ztracený Vodonoš bez svého obrazu
snad neviděn do místa před jedničku se rodí
přináší obrodu do mnohých zákazů

zvěrokruhem

navršení kroků, zastávek, zkušeností
z dvojnásobku čtvrtiny tuctu směrem s rafikami
mění se úhel pohledu bez milosti
bez přívlastků cesta pro dítko, pány, dámy

na každé zastávce Tě brána vidí
Ty vidíš ji a někdy i do ní
skrz hrdé, rovné i ty, co se skrčmo stydí
šeptaná zpráva
o nutnosti se k cestě vzhůru sklonit

víc než kruh
spirála tažená k obloze
vnitřní tichne ruch
kroky, jejichž směr nezáleží na noze

Stojím pod schody. Veškerá příprava je... zapomenuta. Není možné se rozpomenout na předchozí kroky a zároveň zůstat ve spojení s Ní. Volba. Kdo podlehne vzpomínkám a vzbudí vše ztišené, snad ani nemusí vážit cestu vzhůru k Bráně. Nechá je projít. Z této louky s kameny na tuto louku s kameny.

Pohled se sám upírá k oblouku, tam se ale nezastaví a míří dál. Kam? Do Nikde. Velmi vzácné místo k pozorování, vzácné chvíle v takovém rozpoložení. Mám nejasný pocit, že Nikde dostává jemné kontury. Neviditelné, ale jakési chvějící se neviditelně vytváří za branou prostor. Neuchopitelný, nepopsatelný, neohraničený, a přece odlišný od Nikde. Cítím se součástí.

Krok za krokem vzhůru.

Stojím před branou. Těsně před hranicí světů. Dívám se na mraky celou dobu vytvářející obrazy zdánlivě pouhou hrou světél a stínů. I z mraků se dají poskládat příběhy, i takové příběhy jsou vzkazem pro pozorného poutníka.

Ještě se ohlédnou. Cítím v tom pohledu loučení, jako když opouštíte staré a dalším krokem otvíráte nové. Pohled je otázkou mžiku, přitažlivost Brány je silnější než setrvačná schopnost lovit z paměti vzpomínky. Pokud by se objevily, Brána v té podobě, v jaké skrze Ní chci projít, by se zavřela.

Zbývá poslední krok. Rád bych věděl, který minerál dostal ten úkol a čest být vsazen na rozhraní dvou světů Brány. Ta mi nedovolí se zdržovat. Vždyť už jen poslední krok.

krok

poslední krok starého světa
co je v novém jinak, kdo ví
myšlenka jediná hlavou létá
pozornost svého tvůrce loví

další krok bude prvním v novém
čím bude kráčejší, kdo ví
iluze světů z esence snové
ve správný čas vnitřní hlas potřebné poví

Jsem zde. Ve světě za Branou. První dojem je zcela zřetelný – ptačí zpěv velmi citelně zesílil. A příkládám to tomu, že...

Zde zápisky končí. Ne proto, že příběh nemá pokračování. Proto, aby dal prostor Tvé fantazii, aby povzbudil Tvou zvědavost, aby podnítil touhu místo navštívit a prožít.

Díky Adamovi za stvoření prostoru, ve kterém každý krok, každý pohyb víří příběhy usazené hluboko v našich duších. Kamenná Brána se všemi ladičkami kolem sebe, s bytostmi jemnohmotných světů dovolí každému poutníkovi naslouchat jeho vlastním příběhům. Prostor meditárny laděný velkým množstvím ženské energie možná kontrastuje s množstvím kamenů na louce, možná je spíše přirozeným a nezbytným propojením prostorů... Mnoho a mnoho dojmů, pocitů, vnímaných vibrací. Inspirativní.

Díky všem, v jejichž přítomnosti jsem tento kousek země poznal a zažil. Náhodou právě v třináctičlenném kruhu. Symbolika místa, účastníků, jejich složení a naladění, to vše bylo sladěno v neopakovatelně.

Díky...

Romča – Jana – Olda – Věrka – Alča – Aleš – Mirka – Láďa – Emil – Martina – Mitra – Petra – Monika

Z prožitků červencového setkání L. P. 2020 v Jarohněvicích zapsal Olda, © PohlazeniSlovem.Cz

Monika – Petra – Mitra – Martina – Emil – Láďa – Mirka – Aleš – Alča – Věrka – Olda – Jana – Romča